

Szovjet és vietnami szakszervezeti küldöttség Szegeden

A nemzetközi munkásosztály nagy ünnepe, május 1-e alkalmából hazánkba érkezett külföldi szakszervezeti delegációk tagjai közül szerdán Szegedre látogattak L. M. Kurzin, kemeroi körzeti szakszervezeti titkár, P. Sz. Arcibaszov, a Leningrádi Hajógyár dolgozója, Z. Gasanova, az Azerbajdzsáni Csögyár brigádvezetője, valamint Nguyen Cong Khoa, a Vietnami Szakszervezetek Országos Vezetőségének tagja és Phan Gia Chat, a Vietnami Szakszervezetek Országos Vezetősége nemzetközi osztályának munkatársa.

A vendégeket Csongrád megye határára a Szakszervezetek Megyei Tanácsának képviselői fogadták. A küldöttek délután részt vettek az SZMT elnökségének ülésén, amelyen megjelent Hantos Mihály, a Csongrád megyei tanács vb elnöke helyettese, Koszorus Ferenc,

az MSZMP Csongrád megyei bizottságának munkatársa. Az elnökségi ülésen Juhász Nagy Antal, az SZMT szervezési bizottságának vezetője tájékoztatta a vendégeket a megye szakszervezeti mozgalmának helyzetéről, Csongrád megye gazdasági életéről, a munkások, a termelőszövetkezeti tagok munkájáról. Ezután a vendégek kérdéseket tettek fel, amelyekre az elnökség tagjai közül a szakszervezetek megyei bizottságainak titkárai válaszoltak.

Ma délelőtt a textilművekbe látogatnak a szakszervezet vendégei. Délután 3 órakor a Juhász Gyula Művelődési Otthonban szakszervezeti aktív gyűlésen vesznek részt. A vendégek tiszteletére rendezett aktív gyűlés második részében az EDOSZ népi együttese szórakoztatja majd a résztvevőket.

Szegediek készülődése a VIT-re

VIT-műszak a textilművekben

Változatos program

A magyar fiatalok is — mint a világ valamennyi országának ifjúsága — lelkesen készülnek az Algírban megrendezendő Kilencedik Világifjúsági Találkozóra.

A szegedi fiatalok KISZ-taggyűléseken méltatják a nemzetközi összefogás jelentőségét. Kulturális összejöveteleket, fejtörőket rendeznek a világifjúsági találkozóról.

szolidaritásukat fejezik ki a még elnyomatásban élő országok fiataljaival. Az elkövetkezendő hónapokra gazdag programot állítottak össze. A Magyar Honvédelmi Sportszövetséggel és a sporttanáccsal közösen békés és barátság sportünnepeket rendeznek. A nemzetközi gyermeknapon is megemlékeznek a világifjúsági találkozóról. A 600-as és a

624-es Iparitanuló Intézet diákjai járőrversenyt szerveznek.

Jól halad a VIT-sorsjegyek értékesítése is. Több alapszervezet már eladta a ráeső részt, s vannak olyanok is, akik újabb sorsjegyeket igényeltek, hogy ezzel is hozzájáruljanak a VIT gazdasági alapjának megteremtéséhez.

A szegedi textilművek KISZ-bizottságán megszületett az elhatározás:

a Kilencedik Világifjúsági Találkozót tiszteletére május 20-tól július 30-ig VIT műszakot tartanak.

Elhatározták, hogy a VIT jegyében javítják a munka minőségét, növelik a termelékenységet, csökkentik a hulladékot, megszüntetik a késéseket, hiányzásokat és a brigádokon belül az eddigéig is jobb szellemet alakítanak ki. A KISZ-bizottság felhívásához más textilművek

29 KISZ-brigádja — közel 590 fiatal — csatlakozott,

de részt akarnak venni a versenyben a vállalat többi ifjúsági brigádjaival.

A textilművek KISZ-bizottsága felhívással fordul a szegedi üzemekben dolgozó fiatalokhoz, csatlakozzanak ők is a VIT-műszakhoz. A saját munkaterületükön segítsék üzemüket, s

a munkapadok mellett is lelkesen álljanak helyt.

Ezzel is fejezzék ki internacionalista érzelmüket, s a béke utáni vágyukat.

Fogadás a szovjet sajtó napján

A szovjet sajtó napja alkalmából A. M. Karpacsov, a Szovjetunió budapesti nagykövetségének titkára, sajtóattasé és a Budapesti akkreditált szovjet újságírók szerdán este fogadást adtak a nagykövetségen. A szíves hangulatú fogadáson részt vett Komócsin Zoltán, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Népszabadság főszerkesztője, Darrasi István, az MSZMP Központi Bizottsága agit-prop. osztályának helyettes vezetője, Naményi Géza, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának vezetője, Siklósi Norbert, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének főtájkára is.

Újdonságok a BNV szovjet kiállításán

A Budapesti Nemzetközi Vásár leglátogatottabb kiállítása minden évben a Szovjetunió pavilonja, ahol külkereskedelmünk legfőbb kereskedelmi partnerei, a szovjet vállalatok bemutatják exportra ajánlott újdonságaikat széles választékban. A Szovjetunió kiállításának előkészületeiről Fjodor Szaharov pavilonigazgató az MTI munkatársának a következő nyilatkozatot adta:

A mostani vásáron a tavalyi tízenhatal szembentizenhatszovjet kiállító jelentkezik. Először képviselti magát a SZUDOIMPORT külkereskedelmi vállalat, amely Diesel-motorokat és különböző elektromos berendezéseket mutat be. Szintén új kiállító az atomenergia békés felhasználásával foglalkozó bizottság és az atomfizikai eszközöket, műszereket exportáló TEHSZANEXPORT, együttesen 50 olyan berendezést mutatnak be, amely mind az atomenergia

békés célokra szolgáló felhasználását szemlélteti. Megismerkedhetnek a látogatók

Többre vállalkoztak, de...

A közösségért oselekszik a tanácstag, a népi ülnök, a munkás és általában mindazok az emberek, akik a különféle állami és társadalmi szervezetekben a lakosság képviselőiként tevékenykednek. Jellemzőjük, hogy szívvel, tiszta szándékkal vállalkoznak és teljesítik a többet, a társadalmi boldogulásért. A helytállás a munkahelyen mindenkitől követelmény, mert az nélkülözhetetlen fejlődésünkhöz, és ezért — nyilvánvalóan — egyéni és közérdek. Azok, akik a napi nyolc órát becsülettel megdolgoztak a gyárban, szövetkezeti gazdaságban, értelmiségi poszton és utána indulnak állami, társadalmi feladatokat végezni, megbízásuknak eleget tenni, éppen ezzel adják e többletet örömeink gazdagításához, gondjaink csökkentéséhez.

Fárasztók a munkaidőn túli — és természetesen fizetés nélküli munkatöbbletek —, de ezért egyáltalán nincs panasz. Amiatt azonban többfelé, hogy akadnak gazdasági vezetők, akik keserűséget okoznak a társadalmi munkásnak, a tanácstagnak. Sőt: falat emelnek vállalt kötelessége elvégzése elé. Arról van itt szó, hogy — maradjunk most a tanácstagoknál — évenként néhány alkalommal tanácsülésre, vagy állandó bizottsági ülésre kell menniük. Főleg a tanácsületek délelőtti, a munkaidőre esnek. Ilyenkor „ferde szemmel” néznek a köz érdekében érkező tanácstagra, sőt olykor ércelődő megjegyzésekkel is illetik. Előforult az is, hogy egyszerűen nem engedik el a tanácstagot a tanácsülésre. Az is előfordult, sajnos még ma is találkozni vele, hogy a tanácstagot és a munkásait is megszokott munkahelyéről máshová osztották, osztják be, „népgazdasági” érdekből. Valójában azért, hogy X vagy Y gazdasági vezető megmutassa: „én vagyok az úr”. Ez a „kiemelés” a régi, megszokott és begyakorolt munkakörből többnyire hátránnyal jár. Erről is panaszkodtak néhányan. Egy kerületi tanácstag kérés nélkül elmondta: „Választóim ügyes-bajos dolgában mindig eljárak munka után. Az emberek jól ismernek és gyakran a lakáson is felkeresnek. A tanácsületekre viszont nem mindig megyek, mert ha munkahelyemről elkérem magam, akkor kurtán-fürészben beszélnek velem. Hát ezt érdemlem?... A kerületi tanácstag által közöltékhez tartozik: a kerületben a végrehajtó bizottság érthetően a tanácsületekről távol maradók között tartja nyilván. Így kért malomkő is őrli; — mások hibájából.

Egy városi tanácstag a városi tanács végrehajtó bizottsága tisztségviselőjének panaszkodott, hogy munkahelyének vezetője többszöri kérése ellenére is gátolja megbízatása teljesítésében. Ahogyan kell, a városi tanács végrehajtó bizottságának tagja beszélt az illető munkahely vezetőjével is. Ezután látszólag minden rendbejött. Van azonban a dolognak nem elhanyagolható tartalmi velejárója, amit az érintett városi tanácstag így fogalmazott meg: „Amióta hangot adtam panaszomnak, kifogást emeltem, azóta a főnököm rossz előjellel, igen megkülönböztetett figyelemmel van velem szemben”.

A szórványos esetek figyelmeztetnek, s nem békülhetünk meg velük. Nem jelenthet egyetlen munkahelyen sem hátrányt a tanácstag, népi ülnök, munkás és más közérdekű tisztség, megbízatás! Nem tűrhető, hogy a néphatalom alkotmányos alapelvein, munkajogán foltot ejtsenek, kedvét szegjék és csalódást okozzanak azoknak, akik egészszégüket, szabad idejüket nem kímélve, tiszteletet és megbecsülést parancsolóan többre vállalkoztak.

MORVAY SÁNDOR

Az újat építők között

ŐK AZ „ÚJAK”

Ki félszegen, ki hetykén, ki nyugalmasan, de mind egyikkü várokozással lép oda az első kézfogásra. Némelyik egész addigi életéből nem mond el akkor többet, csak a nevét — hogy aztán később megoldódjon a nyelve és cigarettázás közben vagy este a munkásszállóban elmesélje a történetet is, amely annyira egyedi, hogy csak vele eshetett meg és mégis annyira általános, hogy bárkivel megtörténhetett volna.

Nagy választ ez

— Ő egy igazi riportalany lesz — vélte Joós István, a munkásszálló gondnoka Horváth Péterrel. S már kalauzolta is hozzám a szikár, barázdált arcú bácsit egy kis beszélgetésre.

— Horváth Péter esete szokványos is meg rendhagyó is. Otthon, a Békés megyei Almáskamráson dolgozott eddig a szövetkezetben. Három hete jött ide, nem egyedül — az öt gyermek közül hármat magával hozott. Illetve úgy is mondhatnánk, hogy a legnagyobb, 30 esztendő fia hozta, hívta magával őket, Péter bácsit és az ikreket.

— Most itt lakunk a szálláson. És a gondnok elvtárs megígérte, hogy mihelyt alkalom adódik, egy szobában helyez el bennünket — mondja, mint akinek a család együvé kerülése a legfontosabb.

— Hogy fogadták az új munkahelyen? — kérdezem. Horváth bácsi a maga módján fogalmaz, azt mondja, amit a leglényegesebbnek érez az új körülmények között.

— Még nem volt ott, kérem, egy vezető se, senki, aki gorombán szolt volna a munkásokhoz.

Mind a négyen segédmunkások. Együtt dolgoznak — Horváth-brigádnak nevezik őket. Jobb is így, mert a két felnőtt — az 54 és a 30 éves — így jobban tud segíteni az ügyekről, de mégiscsak gyöngébb ikreknek. Szép összetartó erő van ebben a családban. A legidősebb azért hagyta ott a szakmáját, munkahelyét — gépkészítő volt —, hogy együtt dolgozhassanak Ogyessza-városrészen.

Az építkezésen jó becsületük van a Horváthoknak. Sokszor hallani, amikor ember kell valamire:

— No, én nem fogok könnyörögni senkinek, add a Horváth-brigádnak, majd ők...

És ha Péter bácsi megy a három fiával, akkor már

biztos, hogy az „ő katonájuk”, amibe belefognak. Mert az a véleményük, hogy mindenütt becsülettel helyt kell állni abban, amit az ember elvállalt, még ha nem szereti is.

Horváth Péter ugyanis nem szereti, vagy még nem szereti ezt a munkát. Életében mindig a mezőgazdaságban dolgozott, a földet szereti és különösen a lovakat. A tsz-ben is azokat gondozta, míg össze nem vesztett az egyik vezetővel. Most még nem döntött. „Kóstolgtatja” az építőipart, hátha jobb lesz. Szeretne szakmát adni a fiainak. Vissza is vágyik az asszonyhoz, aki maga maradt otthon a kisunokával, meg szegedi házvételen is gondolkodik.

Nagy választ ez: nem könnyű dönteni.

Alkalmas — nem alkalmas

Ketten toppannak be az irodába. Elkecsereedett ember a szentesi Dékány György. Még csak nyolc napja dolgozik segédmunkásként, s most került sor a kötelező orvosi vizsgálatra. „Kiszúrték.” A sárga papíron ott a doktor beírása: másfél centiméteres szívnyagyobbodás, építőipari munkára alkalmatlan.

Az alacsony, furcsa mosolyú Szabó István bácsi Dékány György földije és munkatársa vigasztalgatja a komáját. Arcán jól látszik a belső öröm: öt, bár szemre gyengébb fizikumúnak látszik, alkalmasnak találta. Tovább dolgozhat a kőművek mellett.

Üveges kékség, kékes üvegek

— Pulics János vagyok.
— Hány éves?
— Tizenkilenc.
— És 190 centi?
— Nem csak 184.

Piros-fekete keresztcsinos pulóver, barna arc. Magas, erőteljes legény Pulics János. Ő is messziről került ide. Battonyai. Annak idején üvegező tanulóknak vette fel a battonyai ktsz. Mikor otthon nem sok munka akadt már, hallotta, hogy Szegeden keresik az üvegezőket. Április 5-én eljött, felvették.

Most éppen nagyon szép munkát végez. Fenn az üveges kékségben, a kékes üvegek tetején dolgozik — a megyeháza üvegfedelét javítja többedmagával.

Abban a korban van, megkérdelem hát, hová jár szórakozni.

— Itt töltöm az estéket a szobában, a klubban. Szombatoként hazautazom

Battonyára, olyankor jólesik elmenni ide-oda.

— Meg aztán ott van a kislány is, ugye?

— Igen — válaszol mosolyogva —, éppen most írtam neki levelet, szabad szombat lesz, pénteken megyek haza.

A legkeményebb szakmában

A 27 esztendő Rácz László a legkeményebb szakmában dolgozik, vasbetonszerelő az előregyártó telepen.

Örülök, hogy idejöttem — mondja lelkesedéssel. S nemcsak azért örül, mert szegedi születésű és egy kicsit haza is érkezt, mikor Komlóról idehozta a vonat. Főként a gépesítés magas foka tetszik neki. Ilyen korszerű telepet ugyanis még sehol se látott. Szereti a brigádokat, amelybe került. Jó szaktársként fogadták fiatalok, idősebbek egyaránt. 118,5 százalék a teljesítményük, ennek megfelelően a keresettel is meg van elégedve.

Aztán szó esik érzelmi okokról is. Még komlói lakos korában megboszorkányozta szemével egy szegedi kislány. Most, hogy ide került, végre sűrűbben találkozhatnak.

— Komoly a dolog? — kérdezem, de az arcáról is leolvashatnám a választ. Végére 27 esztendő korában az ember már nemcsak másoknak akar otthont építeni — azt tervez magának is. Szobafestő, aki az NB III-as Szegedi Építőkben futballozik és el akarja végezni az építőipari technikumot.

A mezőhegyesi cukorgyártól vezetett Kiss László útja az ogyesszai építkezéshez. Mint mindenkinél az újak közül, neki is volt valakije, aki ajánlotta az idejövét: a bátyja.

— Nehéz lesz a felvételi?
— Készülök rá, remélem menni fog. A legnehezebbje azután jön: négy éven át minden szabad időt ráfordítani a tanulásra. Hallom az előbbi csoportból is sokan lemorzsolódtak.

Kiss László azonban, úgy érzem, nem fog erre a sorsra jutni. Nem olyan „fájúnak” látszik. Meg aztán kell a technikai végzettség, művezető szeretne lenni a szobafestőknél.

Szép és fontos az építő munkája. Az ő sorsuk valamiképp összekapcsolódik mindenkiével. Ezért is külön öröm az újak kézfogását látni a szaktársakkal, az építkezéssel, ezért fontos mindnyájunk számára, hogy ez a kézfogás tartós szövetséget pecsételjen meg.

Símai Mihály